

Køber den belejlige Tid.

(Indsendt af Past. J. Knudsen.)

„Oven meget er givet“

Er Danmark ikke et af de mest affrimsede Lande? Er Kirkegangen ikke de fleste Steder mere paa et Lavmaal som faa andre Steder? Er vi ikke det eneste Folk i den protestantiske Verden, hvor det store Flertal har glemt at læse i sin Bibel og er næsten katolsk i sin Bånd- og overfor Guds hellige Ord?

Nu Gud faa ikke ventet de baardere Tag af Menigheden her til Lands end andre Steder, for at hans Næse kan blive bragt paa Gode og Læse her, og det „meget Folk“, han utvivlsomt har i Danmark, kan blive vakt og frelst?

Dg mon han ikke ventet de yderste Anstregelser af os netop i denne Tid, der er saa rødfælsfuld rig paa Mør og Bællefelsesmotiver, og hvor det ogsaa viser sig, at det store Flertals Sjælelyst er vakt som aldrig før?

Den Menighed, der oplever denne Tid, af den vil meget blive fordret! Dens Ansvar er stort overfor Gud.

Men fører vi nu dette Ansvar, og stræber vi til svare til det?

Lad Kendsgerningerne tale. Gør din Menigheds Arbejde i dit Sogn, i din Kreds, og se, hvad det har frugtet i disse Krigens År.

Er Kirkegangen steget stærkt siden 1914, og Altergæsternes Antal? Er der dannet Menighedsforsamling i Sognet og begyndt regelmæssig Bibelundervisning, eller er der stor Tilgang til de alt bestaaende Organisationsfor? Er der frivillige Medarbejdere, der bringer Evangeliet ind i de uvakte Hjem? Trives Søndagskolen, eller er der overbudsfuldt Søndagskole i Sognet — især hvis lærerne er uvalgte og maasse ikke engang holder Morgenandagt?

Hvis ikke disse Resultater foreligger af de sidste Års enestaende Chance til at vække bort Folk — tør du saa paastaa overfor din Samvittighed og overfor Gud, at du alvorigt har stræbt at løse den belejlige Tid?

„Vi har arbejdet som tilforn“, vil du maasse sige. — Men hvis Arbejdet tilforn kun bragte Lidens Frukt — er det saa forfarligt at begrænse sig til de gamle Arbejdsmaader og ikke prøve noget nyt og bedre?

Vort Evangelium er usforanderligt det samme, som det foreligger fra Guds Haand, men der er mange Maader at bringe det paa. Studer Pauli Taler. Se, hvor forfælselig han talte til Fjlosoferne i Kileasien og til Zøderne i Jerusalem. De uvakte skal have „Bælle“, de viderekomne „fast Føde“, jagde han. Tror du ikke, du kan lære af Paulus her, du, som kun vil tale til Danmarks vanskelige Hædninger, som du taler til en Forsamling af troende Folk?

Dg Guds Ords Sæd kræver 2 Ting for at vokse, siger Jesus: 1. Den skal udvandes, og 2. Ageren skal være beredt.

Men nu er Forholdet i næsten alle danske Sogn dette, at Flertallet af Befolkningen aldrig eller næsten aldrig gaar i Kirke og som Regel kun læser Aviser, som bringer lidet eller intet kristeligt Stof, ja som i mangfoldige Tilfælde har forladt deres Sind med Fritenkensheds Fordomme og Vilfarelser.

Spørg bliver der gjort i dit Sogn for denne torn- og tidsfældige Ager?

I mange Sogne bliver Sæden ikke engang saet i de Hjem. Menigheden gaar til sine Møder og sin Kirke, men udover nogle Avertissementer gør den lidet eller intet andet for de uvakte.

Er det at gaa ud paa Veje og ved Gærdene for at „nøde“ Folk til at komme til Kongens Fesi? Dg har Kongen ikke travet det af os?

Hvor mange Sogne findes der ikke, hvor Menigheden slet intet gør for at bringe kristelig Undervisning ind ad Ørene i de Hjem, hvor Beboerne ikke vil høre Evangeliet af sig selv?

Dg vil man saa Sæden i denne tornegroede Ager, saa man samtidig „berede Ageren“ ved at sprede den kristelige Dplysning og den kraftige Kritik mod Bantroens Fejl, som kan rydde Kornene af Wejen. Det nytter lidt at komme med sma KRAFTATER uden Grunde

og Bevisligheder, og som er strevne med vakte og troende Mennesker for Æje og derfor lidet egnede til at paavirke den gammelvante Eigeegthed og Vantrø. —

Mange Præster og mange troende, som altid har levet i troende Kreds, har nogen Bændsighed ved rigtig at forstaa Betydningen af disse simple og uroffelige Sandheder — fordi de savner levende Forstaaelse af den virkelige aandelige Tilstand i de uvakte Hjem, hvor Folk ikke holder af at udtale sig uforbeholdent overfor troende.

Men disse mindre indsigtsfulde troende maa se paa de svigtende Frukt af deres Arbejde og deraf lære at forstaa, at de ikke tør forsøge sig paa deres eget mangelfulde Syn paa „Agerens“ virkelige Tilstand. De maa forstaa, at de har noget at lære af de Folk, der har levet, meget i den vantrø Verden og kender den til Vunds.

Nu har en Kreds af Agermænd, som kender „Agerens“ virkelige Tilstand bestuttet at række Menigheden det virkelige Vaaben til Bantroens Bekæmpelse og de ligegyldiges Opkæring og Opvækkelse, som vi saa længe og saa bittert har savnet.

De udgiver nu „Agermandsbladet“, som Menighederne kan faa for saa billig en Penge, at de for 72 Øre aarlig kan have Evangeliet virksomt og vebret ind i de uvakte Hjem 24 Gange.

Vil Menighederne nu benytte dette Vaaben netop i disse afgørende Maaneder, hvor Efteraarets og Vinterens Mødefambagne fal forberedes. Thi det nytter ikke at kalde de gamle upaavirkede til Møde. De kommer dog ikke. De betragter Sagen som sig uvedkommende.

Lad os nu se, om den danske Menighed vil ofre lidt paa den direkte Mission, som kun bliver gjort, hvis vi besøger det. Fattigplejen tager ogsaa Hædninger sig af. Dg mange Kirker er vel nødvendige, men det er kun halvgjort Arbejde, at man bygger en Kirke. Arbejdet er først fuldbragt, naar man gennem Missionsarbejdet faar den fuldt.

Det amerikanske Folk skænker aarlig i frivillige Gaver ca. 1200 Millioner Kr. til kirkelige Formaal. Engelenberne giver noget lignende efter Føllefælle.

Det er flere Gange mere, end der udes i Danmark, selv om man tager de tungne Hæfser med, og mange Gange mere, end der frivilligt udes i Danmark.

Er du Kristen for ramme Mør — vil du saa betænke dig paa at ofre nogle faa Kroner om Aaret paa at bringe Evangeliet stadigt og konsekvent ind i et Række uvakte Hjem, og vil du betænke dig paa at sætte al Kraft ind paa at faa din Menighed til at optage Sagen?

Menigheder og Kreds, der bestiller et større Antal Eksemplarer til egen Uddeling, faar Bladet sent hver 14. Dag i Pakker for 72 Øre pr. Aargang og den smule Pakkeporto.

Vil du have Bladet sent med Posten til bestemte Familier, saa bestil det til dem paa Posthuset for 1 Kr. 25 Øre pr. Aargang, eller send dette Bælle og Adressen til „Agermandsbladet“'s Kontor, Røstmagergade 52, saa besøger Redaktionen det sendt. —

Maatte Guds Børn Landet over forstaa disse Tiders enestaende Betydning og lære at se nøgterne paa deres hidtidige Arbejde og erkende dets mulige Utilstræffethed!

Herrens Orde har sagt i denne Sommer, i disse År.

Herrn har sagt, at vi skal berede Ageren og saa hans Sæd alle Vegne; thi „Gud vil, at alle Mennesker skal blive frelst“. Herrn har sagt, at vi skal søge dem paa Wejene og ved Gærdene og „nøde“ dem til at gaa ind.

Dg Herrn har ogsaa talt strenge Ord om den „onde og dobnæ Tjener“ og om det meget, der vil blive krævet af dem, hvem den store Chance er givet til at drage. Bøddet over bort affrimsede Folk. Ra j.

Kirkens Sindbilledsprag. (Efter „Æroff Kirketidende“).

Naar du gaar i Kirke, da gaar du der væsentligt for at høre; det gør du nu, men den Gang du var

Barn, da gik du der tværtimod væsentligt for at se, thi der er jo i Birkeligheden en hel Del af de ved en Gudsstjerne. Da du var Barn, saa du paa det altsammen med stille Underen, og stundom kunde du maasse falde paa at spørge Zæder og Moder: „Hvorfor gør Præsten saadan? Hvorfor er det saadan og det saadan?“ Men du fik sjældent noget fyldestgørende Svar, saa holdt du til sidst op med at spørge, og nu kommer du i Kirken for at høre, men du ser ikke uden med Sløvhed og Vigeegthed paa alt, hvad der ellers gaar for sig, for du er jo ikke noget Barn længere. Vi bør nu ogsaa lære at se i Kirken, se, at alt, hvad der gaar for sig betyder noget, er et Tegni; Kirken har sit eget Sindbilledsprag, der om trent uforandret har holdt sig fra Kirkens ældste Dage og indtil nu, og det Sprog er ikke alene et Slags Fingerisrog, hvorved ogsaa døvsomme Mennesker kunne finde Opbyggelse ved Gudsstjernen, det er et Sindbilledsprag, der vil tale til os allesammen, enfoldige som kloge, og det har til viise og fag Rigm og Skønhed, naar bare vi forstaa det. I det følgende skal vi nu efter Evne søge at forklare de vigtigste af Kirkens Tegni, og du vil da forstaa, at Gudsstjernen igennem dem bliver baade rigere og dybere.

Det allerførste, der falder i Øjnene, er Kirkebygningens Stilling, i det enhver Kirke, saa vidt Forholdene paa nogen mulig Maade tillader det, vil være bygget i Øst og Vest; naar netop imtages selve Byens Røstehavn, hvor der naturligvis ikke kan tages Senlyn til slyt, er der, saa vidt vi erindrer, kun to Kirker, der vender forrest, i hele det østlige Kongerige. Man vil dernæst lægge Mærke til, at Kirkens Alter altid vender mod Øst, medens Taarnet og Hovedindgangen vender imod Vest; endelig vil man iagttagelse en Ejdendommelighed end nu, den nemlig, at de dødes Vegemer i Gravenes Igeslag ligger i Øst og Vest, Hovedet imod Vest og Venerne imod Øst. Spørg om disse betydningsfulde Tegni, om disse væsentlige fine gode Grunde: Øst er Lysets Udgangspunkt, og med Lyset Livets; fra Øst lader Gud Solen staa op, i det han derfra ligesom aabner Himlens Port for at lade det timelige Lys, der alle Vegne vækker Liv, udgaa over Jorden netop fra dette Verdenshjørne; fra Osten er det Østerland lod Gud det aandelige Lys, Jesus Kristus, vor Herre, udgaa over Jorden, og med det vakte han aandeligt Liv trindt over Landene. Det er, som om Guds Herrn havde haft en særlig Forsærlighed for Østen, derfor betragter man Østen som det Sted, hvorfra han aabenbarer sig, og derfor sætter man hans Alter, der er Billedet paa hans Nærverelse i Menigheden, netop i Øst. Fordi man nu fra gammel Tid, i hvilken vort gudstjenlige Liv blev ordnet, betragtede Østen som det Sted, hvorfra Gud aabenbarer sig, saa vebende man ogsaa, at Jesus, naar han kommer at dømme levende og døde, vil komme fra Øst, og man fandt herpaa en Bekræftelse ved en bogstavelig Udbrøgselse af Herrens Ord i Matth. 24, 27: „Thi ligesom Lynet udgaar fra Osten og skinner indtil Westen, saaledes skal Menneskens Søn Tilkomme være.“

Vi forstaa altsaa nu, hvorfor Alteret staar i Øst. Lenz dig nu altsaa en almindelig Gudsstjerne i Kirken, Præsten staar foran Alteret, Menigheden sidder nede i Kirken saa vender altsaa alles Ansigt ind mod Alteret og derigennem imod Øst, Lysets og Livets Udspring, altsaa efter Kirkens Sindbilledsprag — imod Gud. Dg da det er et alldageligt kirkeligt Sagn, at Menneffens Søn skal komme igen til Dom, just imedens Menigheden er forsamlet i Kirken, har altsaa Præst og Menighed Ansigtet vendt imod det Verdenshjørne, fra hvilket man vebter høre; det bliver da et Sindbilledsprag, at Menigheden er rede til at tage imod ham. Nu forstaa vi ogsaa, hvorfor de døde i Graven er begravet i Øst og Vest; de døde er Guds Menighed i Kirken; deres jordiffle Gerning er til Ende, og de har nu kun tilbage at vente Herrens Komnost. Derfor skal de hvile i Graven i samme Stilling, hvori de sad i Kirken. Ja, men hvorfor har

de i Hovedet imod Vest? Fordi, naar Herrn kommer igen til Dom fra Osten, da skal de kunne rejse sig af Graven just med Ansigtet vendt imod ham, ligesom Menigheden i Kirken vil rejse sig for ham med Ansigtet vendt imod ham.

Menigheden har altsaa under hele Gudsstjernen Ansigtet vendt imod Øst d. vil sige imod Gud, men Præsten skal snart vende sig imod Øst, indret imod Vest. Denne Præstens dobbelte Stilling under Alterstjernen er nu imidlertid ingenlunde vilkaarlæg, men den har sin Grund i, at hans Stilling under Gudsstjernen i det hele taget er en dobbelt. Naar staar han paa Guds Vegne over for Menigheden, snart staar han paa Menighedens Vegne over for Gud; staar han nu paa Guds Vegne over for Menigheden, da er han vendt fra Øst imod Vest, d. vil sige fra Gud imod Menigheden, medens han, naar han staar paa Menighedens Vegne over for Gud, er vendt fra Vest til Øst d. vil sige samme Vej som Menigheden. Læg Mærke til det, thi dette Forhold er usigtligt gennemført under hele Gudsstjernen. Under Belysningsforholdet: „Herrn være med eder!“ er han vendt imod Vest, fordi da bringer han Menigheden noget fra Gud, men saa snart han siger: „Kæder os alle bedel!“ drejer han sig atter imod Øst, for saa skal han til at frembringe Menighedens Bøn for Gud: hver Gang han beder, er han vendt imod Øst. Naar han derimod oplæser Epistolen eller Evangeliet fra Alteret, naar han udtaler Indtilfældesordenene over Brødet og Vinen, naar han udlever disse til Altergæsterne, eller naar han lyser Herrns Belysnelse er han vendt imod Vest, for da bringer han Menigheden noget fra Gud.

Overfor Kirkebygningen findes som Regel et Taarn, hvori Kirkeløkken opbevares; overpaa Taarnet findes for det meste forskelligt Sindbilleder: der er en Højs i Form af en Bane, der ikke alene skal vise Vindens Retning, men tillige skal minde os om, at vi ikke alene skal sigge efter Tegne paa god Vej og daarligt Vejr, men meget mere skal lære at søgne paa Tidernes Tegni (Apl. 12, 54—56); derfor er der desuden et Kors og en Bane, Billedet paa Nærvaagend. I Vegerne og enkelte Steder paa Landet findes der desuden et Uhr i Taarnet, der skal minde „Dagens Børn“ om, at „Løkken slaar, Tiden gaar, Evigheden forestaar“, for da med hvert Slag ligesom raaber til os: „Brug den kostbare Tid!“ Lige ned under Taarnet findes Forsiferen; i andre Lande benævnes dette Num Vaabenhuset, og dette Navn skrives sig uden Tvivl fra de urolige Tider i Middelalderen, da det var nødvendigt, at endogsaa Kirkegængerne var bevæbnede; men Kirken er et fredshelligt Sted, og derfor tog man aldrig sine Vaaben med sig ind i selve Gudshuset, med brugte man altid fra sig i Vaabenhuset. Endnu den Dag i Dag plejer Soldater og andre, der af en eller anden Grund møder bevæbnet i Kirken, altid at hænge Vaabnene i Vaabenhuset, thi Kirken er et fredshelligt Sted. Her paa Herrns Kender man ikke dette Bær, men tæller slet og ret om „Forsiferen“, sagtens fordi disse Frelsede Zudbyggere ikke nogen Sinde har behøvet at gaa bevæbnet i Kirke og derfor heller ikke har haft Brug for et Vaabenhus; men derfor glemmer Folk nu omstunder ogsaa undertiden herpaa, at Kirken er fredshellig, saa at Vaaben er en Forsærgelse i Guds Hus, og hvor man ikke udtrykkelig gør Folk opmærksomme paa det upassende deri, kan man nok til Tider ved Bryllupper se de væsentlige Væbne blive sæbt ind med i selve Kirken.

Vængbegangen i Kirken, altsaa Midtergangen fra Øst til Vest, kaldes fra gammel Tid Skibet, fordi man har plejet at sammenligne Kirken med et Skib og ulagt Matth. 8, 23—27, om Herrns Frelse af sin Kirke paa Verdens vilde Hav. Den øverste afgrænsede Del af Skibet kaldes Koret, rimeligvis fordi Sangerne (chorus) der plejede at have deres Sæde, maasse dog ogsaa fordi denne Plads i de gamle Kirker hyppigt var belagt med store Kvadersten (chori); Koret er i Regelen hævet et, eller flere Trin over

Skibet for bedre at kunne ses af hele Menigheden, og Nedgangen fra Koret til Skibet benævnes Korvæden. Døbefonten findes egenlig have sin Plads helt nede ved Indgangen fra Forskeren til Skibet, netop fordi Daaben er Indgangen til Kirken, til Menigheden; saaledes staar den ogsaa i adskillige Kirker endnu, men andre Steder har man af Senlyn til, at Børene ikke godt kan taale den megen Træk fra Hæderbøren, slyttet den op ved Siden af Korvæden, hvorved altsaa betegnes, at Daaben ogsaa giver Adgang til Alteret. Paa Døbefadet ses i Regelen Billedet af en Gjort, hvilket minder om Davids Ord om Menneskesjælen, der ligesom den første Hjørte striger efter de levende Båndbælle (Apl. 42, 2).

Spørg endelig selve Kirkebygningens angaar, vil man i Danmark som oftest finde den bygget paa en Høj, eller i hvert Fald paa det højestliggende Sted i Landsbyen. Dette er maasse dels gjort, for at den der bedre skal kunne ses, dels har det maasse ogsaa sin Grund deri, at de gamle Hædninger altid havde deres Templer og Offerlunde liggende paa Høje, og de kristne byggede i Reglen deres Kirker paa det samme Sted, hvor Templerne havde staaet i de hedenske Dage. Vi nævner blot dette Forhold i Forbigaaende, da det jo ellers ingen Betydning faar for Menigheden paa Herrsere, hvor man næppe mærker slynderligt til nogen Forsærlighed for at bygge Kirkerne højt.

Naar du træder ind i en jødiske Synagoge, vil det allerførste vække din Forundring, at alle, saa vel Mand som Kvinde bærer Hatte paa Hovederne, men dette har sin Grund i, at Israels Børn mener, at maatte tilhylle deres Hoveder, naar de træder frem for Jehovas Ansigt, idet de ikke som Moses tør slye Herrn med utildækket Hoved (2 Mos. 34, 34); som Billedet altsaa paa deres Grengragt for Gud og hans Seliggdom tilbeder Zøderne Hovedet, og stulde de endelig blotte noget, blev det jagtens snarere Zøderne (2 Mos. 3, 5). I den kristne Kirke indtræder derimod Manden med blottet Hoved, Kvinden med tildækket. For at forstaa Betydningen heraf maa vi sammenligne i Kor. 11, 2 ff., hvor denne Skif indprentes Korinthiermenigheden; fordi det har været Skif saaledes i denne Menighed tidligere, og fordi man har ladet et Sindbilledsprag ind i i denne Skif, opfordrer Paulus denne Menighed til at behandle den; efterhaanden har saa imidlertid ogsaa den øvrige Kristendoms optaget den samme Sedvane. Tanken er da den, at Mandens blottede Hoved stul vige hans Frimodighed og Frelsdighed overfor Gud, idet han er sig bevidst at være Guds Billed og Herlighed (B. 7), medens Kvindens tildækkede Hoved skal være Tegni paa hendes Blufærdighed og Jdmyghed, i det hun ved sig at være Mandens Herlighed, slybt for hans Skuld (B. 7—9). Naturen viser et lignende Billedsprag, i det den har givet Manden det korte, Kvinden det lange Haar (B. 14—15). Efter hele Stedets Sammenheng er der nu dog næppe Tvivl om, at det alene er den gifte Kvinde, der er ment, men det er nu en Gang bleven Skif, at ogsaa den gifte Kvinde tildækker sit Hoved i Kirken.

Det vilde blive altfor vidtløftigt her at give en udstommende Skildring af Præstedragens Historie gennem Tiderne; vi antager ifke, at det vil interessere vore Læsere videre. Kun skal det bemærkes, at der til det særlige Præstedrag allerede fra Zøbedomstens Tid har hørt en særlig Præstedragt (Apl. 2 Mos. 28; 31, 10; 35, 19; 39); fra Tid til anden har den været afstafet i den kristne Kirke, men den er ikke kommen igen, og det kan ikke heller nægtes, at det er en smuk Tænke, at den forreter Tjeneren for Herrns Alter, især sig den „hellige Frelse“, hvorom Psalmisten taler (Apl. 110, 3). Særlig Messfældningen har en smut billedlig Betydning; det hvide er Utilshidighedens, det røde Kærlighedens, Guldet Koffbarhedens Billed, og den hele Klædning skal altsaa minde om Utilshidighed, der skjules af den rige Kærlighed, hvilket drager Tanken hen paa ham, det trods sin Skuld-

frihed vilde lide, fordi hans Kærlighed har saa rig. At ville lade Marf. 12, 38; Apl. 20, 46 udlægge imod Præstedragen, er intet andet end Snærpehed.

For Guds Ord rejfer man sig som Tegnet paa Evigheds, men man gennemfører dog ikke denne Skif i det enkelte. Man rejfer sig for Epistlen, Evangeliet og den præstelige Belysnelse, derimod ikke for Zæderbor, ligesom man kun enkelte Steder (distom slet ikke paa Herrserne) rejfer sig for Indtilfældesordenene i Nadder og Daabsevangeliene. Den Uffik, at den, der har Sorg, ikke rejfer sig med den øvrige Menighed, bliver ikke smuffere og mere berettiget, fordi den har Hundreders Sæbd; det er jo, lige-

(Fortættelse paa Side 6.)

Søges.

Børnehjems Bestyrer og Bestyrerinde søges (Mand og Kvinde) paa Børnehjemmet i Baupaca, Wis., til 1. Oktober 1918. Løn 500 Dollars, fri Bolig, Kost, Lys (elektrisk Lys er indlagt), Barne, Telefon.

Mulige Ansøgere bedes henvende sig til undertegnede inden 1. August 1918. anbefalinger fra vedkommendes Præst maa lægges Ansigningen.

C. C. Roth, Eff Horn, Ja.

Godt køb paa en Minnesota Farm.

80 Acres Land i Kandiyohi County, beliggende 7 Mil fra Øst for Wilmar og kun 2 Mil fra en god Indlandsby, vel „improved“, og et Stykke af første Klasses Land alle Henseender. Denne Farm kan blive købt til den lave Pris af \$85 pr. Aere og kan erholdes paa lette Vilkaar. For nærmere Oplysninger besøg eller skriv til

ANDERSON LAND COMPANY, Willmar, Minn.

Halv-Section sælges paa meget lette Vilkaar, udmærket Land, intet ubenyttet, 4½ og 3½ Mil fra By ved Soo R. R. „improved“, men let at rydde, eger sig for Græsgange, som det er. Ved god Kørevej, Post- og Telefonlinie, godt Nabolag, noget Tømmer, \$25 pr. Aere. Vi har 160 Acres alt dyrket, med godt 8 Værelser Hus, stor rummelig Stald, men ikke særlig god, 30 Acres med godt Tømmer, brugt for Græsgange i 26 År, 3 Mil fra Foreton, Minn. \$100 pr. Aere, omkring \$5,000 kontant. Resten paa lette Vilkaar til 6%. Hvis interesseret skriv til

Allen & Morneau, Milaca, Minn.

Myt.

Den gaadefulde Kvast. En ny Fortælling af Lauritz Petersen. Smukt indb. \$1.80.

Af Dybbens Mød. Kong Davids sty Brontense-Salmer. Af A. Fjibiger. Smukt indb. \$1.80

Paa Lager findes atter følgende Bøger:

Stilhed og Etyrke. En Andagtsbog over Psalmene af S. J. S. C. Matthiesen. Pris \$3.40, godt indbundet.

Jens og Kirstine. En Fortælling af Missionær Sørensen, Kaff. 94. Sider. Pris 25c.

Kungdomslid. Af Olfert Ricard. Smukt indb. Pris \$1.30.

A. B. Madson: Fortællinger og Skitser. Pris indb. \$2.

Hjemmenes Bogamling III — indeholdende, A. B. Madson: Strandfogdens Datter, Laurits Petersen: Sigrid og Olfert Ricard: Kristus og hans Mænd. 3 smukt indbundne Bøger \$2.00.

S. Wellejus: Luthers Kristusopfattelse. 26 Sider i Omflag 15c.

L. Lauritzen: Danste Mænd — Skrifter for Ungdommen XIII. 60 Sider i Omflag 30c.

G. E. Holm: Naar Dagen høl-der. Andagtsbog for Gamle. 31 Dage. 32 Sider i Omflag 15c.

L. Bostrup: Johannes Aabenbaring. Et Bibelstudium for Menigheden. 52 Sider i Omflag 25c.

Glas. En bibelsk Novelle af Solger Rafn. Smukt indb. \$1.60. Denne er Dagen En Samling Festsprædikener af Olfert Ricard. Smukt indb. \$1.40

Dansk Lutheran Publishing House
Madr., Kæbr.